

Το Πολυτεχνείο ζει;

Τα πυκνά, χρονολογικά, γεγονότα, που συνθέτουν τη μεγάλη ιστορία αυτού του τόπου και των ανθρώπων του, μας περνούν γρήγορα από τη μία ιστορική επέτειο στην επόμενη, επετείους έμπορτες βιωμάτων που δοκίμασαν την πίστη μας στην ελευθερία, τη δημοκρατία, στην προστασία της αξιοπρέπειας του ανθρώπου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ως οντότητας και ως πολίτη Πολιτείας δικαίου, ευνομούμενης, δημοκρατικής.

Οι επέτειοι έρχονται - ειδικά αυτή του Πολυτεχνείου που φέρνει μαζί της και τις πιο νωπές μνήμες ημερών αντίστασης και αγώνων - και για να δοκιμάζουν τα κοινωνικά αντανάκλαστικά μας, να σφυγμομετρούν τους παλμούς του δημοκρατικού μας φρονήματος, να τεστάρουν και να σταθμίζουν το εάν και κατά πόσο τα ιδανικά που οδήγησαν το Νοέμβριο του '73, φοιτητές και πολίτες, να αψηφήσουν την τρομοκρατία των όπλων των δικτατόρων, ζούνε μέσα μας και σήμερα.

Κάθε χρονιά, οι ίδιοι μεγάλοι λόγοι, στέφανοι τιμής, λουλούδια, πορείες, αλλά και κάθε χρονιά μικρότερη συμμετοχή, λιγότερη συμμετοχή, πιο άχρωμη. Οι συνθήκες άλλαξαν, οι μερικές εκατοντάδες των αγωνιστών έγιναν χιλιάδες όψιμων αντιστασιακών και οι τότε εξεγερμένοι, στην πλειοψηφία τους, βλέπουν εδώ και καιρό τα πράγματα από διαφορετική σκοπιά.

Οι προβληματισμοί, υπάρχουν μπροστά μας και δεν θα πρέπει να τους παραμερίσουμε. Το Πολυτεχνείο ζει, αλλά όχι για όλους και, για όσους σημαίνει κάτι, όχι με τον τρόπο που το ένοιωθαν παλιά.

Το Πολυτεχνείο, εξέγερση θαρραλέα ανθρώπων νέων που ήθελαν να σπάσουν το φέμωτρο της ανελευθερίας, γεννήθηκε το Νοέμβριο του '73, σε μία εποχή που πολύ πιο εύκολα οριζόταν το ελεύθερο από το ανελεύθερο, το σωστό από το λάθος, το δίκαιο από το άδικο, το δημοκρατικό από το αντιδημοκρατικό και το καταπιεστικό.

Σήμερα, σε εποχή πολιτικής δημοκρατίας, αλλά μόνο σχετικής κοινωνικής δικαιοσύνης και ισότητας, σε μια εποχή που πολιτικός βίος και λόγος έχουν επικίνδυνα ευτελισθεί, σε μία εποχή δημοκρατίας μεν αλλά φτώχειας στη δημόσια ζωή, το Πολυτεχνείο δύσκολα μιλάει και ξεσηκώνει καρδιές, παρότι είναι πολύ σημαντικότερο ο πολίτης να μείνει ενεργός, δραστήριος, αγωνιστικός, σήμερα, που μιλάμε για αξίες κι' αναζητούμε αξίες τη στιγμή που αυτές αφήνονται να υποχωρούν συνεχώς και περισσότερο.

Εάν ένα, πάνω από όλα, δίδαξε το Πολυτεχνείο, αυτό ήταν το «αντίσταση και αγώνας». Αντίσταση και αγώνας ήταν και πρέπει να είναι η απάντηση του πολίτη, που δεν έχει αδρανοποιηθεί στη σημερινή πολιτική πραγματικότητα, που όχι μόνο δεν εμπνέει αλλά συχνά απογοητεύει. Αντίσταση των ευαίσθητων συνειδήσεων, όλων των ζωντανών κοινωνικών κυττάρων, σε μία εποχή που φιλόσοφοι και διανοητές κουράστηκαν να γράφουν και να διδάσκουν, που καλλιτέχνες αναζητούν την εντυπωσιακή ανατροπή που θα τους δώσει το μεγάλο δημιουργικό ερέθισμα, σε μια εποχή πνευματικής ραστώνης, στην εποχή του «βολέματος». Ωστόσο, απλώνοντας το βλέμμα λίγο πέρα και έξω από το δικό μας στενό κόσμο, διαπιστώνουμε πως η ιστορία δεν πεθαίνει, το σήμερα πλάθει το αύριο και η μόνη εγγύηση – εφόσον υπάρχει τέτοια - για ένα καλύτερο αύριο, είναι η διατήρηση ζωντανής της φλόγας που θρέφει το δημοκράτη πολίτη ■